

Об'явлення Ісуса Христа - Номер три

Розкриття пророчих підвалин: дослідження Одкровення та шляху істини

Jeff Pippenger
2023-08-21

Тож, досліджуючи поле й розкопуючи дорогоцінні самоцвіти істини, ми виявляємо приховані скарби. Неочікувано ми знаходимо дорогоцінну руду, яку слід зібрати й берегти. І пошуки мають тривати. Досі значна частина знайдених скарбів лежала близько до поверхні, і їх було легко здобути. Коли пошуки ведуться належним чином, ми докладаємо всіх зусиль, щоб зберігати чистоту розуму й серця. Коли розум залишається відкритим і невинно досліджує поле одкровення, ми знайдемо багаті поклади істини.

Старі істини відкриватимуться в нових гранях, і з'являтимуться істини, які були випущені з уваги у пошуках. Могутні істини були поховані під софістикою омани, але їх знайде старанний шукач. Коли він знаходить і відкриває скарбницю дорогоцінних самоцвітів істини, це не пограбування; адже всі, хто цінує ці коштовності, можуть ними володіти, і тоді й у них є скарбниця, яку вони можуть відкрити іншим. Той, хто ділиться, не позбавляє себе скарбу; бо, розглядаючи його, щоб представити його так, аби привабити інших, він знаходить нові скарби...

Ті, хто стоять перед людьми як учителі істини, мають братися за великі теми. Вони не повинні витрачати дорогоцінний час на розмови про дрібниці. Нехай вони вивчають Слово і проповідують Слово. Нехай Слово буде в їхніх руках, як гострий, обосічний меч. Нехай воно свідчить про істини минулого і показує те, що має бути в майбутньому.

"Більше світла засяє на всі величні істини пророцтва, і вони постануть у свіжості та блиску, бо яскраві промені Сонця Праведності освітять усе." Manuscript Releases, том 1, 37–40.

Я вважаю, що в попередніх статтях уже наведено достатньо пророчих ілюстрацій, аби мати надійну відправну точку, коли ми почнемо розглядати книгу Об'явлення. Якщо ви читаєте ці статті онлайн, сподіваюся, ви розумієте, що вони подані у хронологічній послідовності за датами. Розумію, що серед читачів є ті, хто добре знайомі з більшістю того, чим я ділюся, і прошу в них вибачення за всі повтори. Я намагаюся наводити достатньо біблійного обґрунтування для істин, які ми розглядаємо, щоб ті, хто вперше знайомиться з принципами, які застосовує Future for America, зрозуміли й залишалися зацікавленими, хоча їм може бракувати тієї обізнаності з цими поняттями, яку багато хто з нас уже має.

Є деякі дуже потужні істини, розкриті в книзі Об'явлення, яких я до недавнього часу не усвідомлював. Я міг би просто оприлюднити ці істини, не намагаючись спершу побудувати пророче обґрунтування перед тим, як поділитися ними, але ці істини настільки нові й серйозні, що я не був готовий ділитися ними без певного фундаменту, на який їх можна

сперти. Я вважаю, що ці істини є розкриттям печатей книги Об'явлення, яке відбувається безпосередньо перед закриттям випробувального часу.

І він каже мені: Не запечатуй слів пророцтва цієї книги, бо час близький. Неправедний нехай і далі чинить неправду; і нечистий нехай і далі скверниться; і праведний нехай і далі чинить праведність; і святий нехай і далі освячується. Об'явлення 22:10–11.

Ісус сформулював принцип щодо навчання істині, який, на мою думку, застосовується тут. Цей принцип подано в контексті розпізнавання дії Святого Духа.

І коли Він прийде, Він викриє світ щодо гріха, і праведності, і суду: щодо гріха, бо вони не вірять у Мене; щодо праведності, бо Я йду до Отця Мого, і ви більше Мене не побачите; щодо суду, бо князь цього світу вже засуджений. Ще багато маю сказати вам, але тепер ви не можете цього знести. Та коли прийде Він, Дух істини, то Він поведе вас у всю істину: бо Він не від Себе говоритиме; а що почує, те й говоритиме; і покаже вам те, що має прийти. Він прославить Мене: бо від Мого візьме й покаже вам. Івана 16:8–16.

Коли Христос сказав: «Ще багато маю вам сказати, та ви тепер не можете їх сприйняти», це підтверджує моє переконання, що нині є багато чим поділитися, але спершу слід мати логічну передумову, на якій можна збудувати ці істини. З огляду на це, попередні вірші ототожнюють вістки трьох ангелів із тим, як Святий Дух викриває «світ щодо гріха, щодо праведності і щодо суду». Ці три вістки становлять остаточне попередження, тож цей уривок, що окреслює працю Святого Духа, є важливим свідченням, бо підкреслює, що послання розуміється поступово і його розуміють лише ті, хто має олію Святого Духа. Іван у книзі Об'явлення засвідчує саме цю істину, коли зазначає, що наприкінці світу він є адвентистом сьомого дня, який звершує поклоніння в суботу.

Я був у Дусі в день Господній і почув позаду мене гучний голос, як звук сурми.
Об'явлення 1:10.

Адвентисти сьомого дня наприкінці світу, які зрозуміють розпечатану вістку в Об'явленні, зроблять це тому, що вони «в Дусі». У контексті притчі, про яку нам сказано, що вона «ілюструє досвід адвентистського народу», Іван — мудра діва, бо має єлей Духа. Він уособлює мудрих дів наприкінці світу, які чують великий голос «позаду» них. Цей «голос позаду» нього — це Альфа й Омега, як зазначено вже в наступному вірші, і цей голос каже йому повернутися до стародавніх стежок і ходити ними.

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і запитайте про давні стежки, де той добрий шлях, і ходіть ним, і знайдете відпочинок душам своїм. Та вони сказали: Не будемо ходити ним. Єремії 6:16.

"Споочинок", про який говорить Єремія, — це виливання Святого Духа під час пізнього дощу. У наступному вірші Єремія наводить другу ілюстрацію нерозумних дів, які відмовляються повернутися до основ адвентизму (давніх стежок) і ходити ними.

І я поставив над вами сторожів, кажучи: Слухайте голос сурми. Але вони сказали: Не будемо слухати. Єремія 6:17.

Коли Іван чує позаду себе голос, що спрямовує його до давніх стежок або до основ адвентизму, голос, який він чує, — мов сурма. Той голос передається через "сторожів", яких Бог поставив над адвентизмом. Батько Міллер був сторожем, який затрубив у попереджувальну сурму на початку адвентизму під час проголошення вістки першого ангела, що сповіщав про відкриття суду. Але Іван зокрема представляє тих, хто проголошує вістку третього ангела, що сповіщає про завершення суду. Він представляє тих, хто повертається до основ, які Бог заклав через працю Міллера.

Ми неодноразово показували протягом років (і це можна знайти в Таблицях Авакума), що перша ангельська вістка «бійтеся Бога» покликана викривати у гріху, що в другій ангельській вістці виявляється праведність, а третя вказує на суд. Це три кроки трьох ангелів, а також три кроки дії Святого Духа. Ці три кроки також представлені трьома єврейськими літерами, що утворюють єврейське слово, яке перекладається як «істина». В уривку з шістнадцятого розділу Івана Ісус говорить про працю Святого Духа, який провадить Божий народ у «всю істину», а також показує їм «те, що має настати». Проте Ісус стверджує, що має «багато чого сказати вам, але тепер ви не можете їх сприйняти».

Сподіваюся, ви зрозуміли бодай частину значення єврейського слова, перекладеного як «істина». Адже ми шойно почали застосовувати цей символ у нашому дослідженні. У перших трьох віршах першого розділу Одкровення визначено процес спілкування між Богом і людиною. Його визначено ще до того, як Одкровення окреслює триєдину природу Божества. Він знаходить друге свідчення в останніх віршах Одкровення і, таким чином, на основі застосування «рядок на рядок», дає більше світла.

А коли ми додамо Буття 1:1–2:3, ми знайдемо третього свідка й ще одну пророчу лінію, щоб накласти її поверх попередніх двох ліній на початку й у кінці Об'явлення.

Тоді ми додаємо останню обітницю у Старому Завіті, яка вказує на Іллю, який має прийти, і маємо чотири пророчі лінії.

Тоді ми додаємо перший розділ Нового Завіту й маємо п'ять ліній, щоб скласти остаточне послання, яке міститься в Біблії, застосовуючи принцип Альфи й Омеги до всіх цих ліній. Якщо ми завершимо роботу над тими п'ятьма лініями, які вже визначили, застосувавши цей принцип до всіх п'яти, то слід очікувати, що завершення Євангелія від Матвія й завершення Євангелія від Івана засвідчать ту саму інформацію, що й усі п'ять пророчих ліній за принципом «перший і останній», які ми розглядаємо.

Звістка, яка розкривається, закладена в книзі Об'явлення, тож вона є відправною точкою для інших ліній, у згоді зі словами сестри Вайт, яка повідомляє нам, що «всі книги Біблії сходяться й завершуються в Об'явленні». Звістка перших трьох віршів книги Об'явлення окреслює процес, за допомогою якого Бог передає Своє Слово Іванові, щоб він його записав і надіслав церквам. Перша книга Нового Заповіту, як уже зазначалося, подає родовід Ісуса

Христа і починається з дуже промовистого моменту.

Книга родоводу Ісуса Христа, сина Давида, сина Авраама. Матвія 1:1.

Ісус завершив безпосередню суперечку з прискіпливими юдеями, змусивши їх замовкнути питанням про «сина Давидового», питанням, яке вони могли б зрозуміти лише тоді, якби розуміли біблійний принцип початку й кінця. Вони його не розуміли, і більшість адвентистів також не розуміє. Кожен, хто бажає заперечувати принцип повторення історії, демонструє, що не розуміє, що стародавній Ізраїль є прообразом сучасного Ізраїлю, а їхнє небажання вірити цьому принципу — це ідентичне небажання наприкінці історії стародавнього Ізраїлю зрозуміти той самий принцип. Ісус представив цей принцип у своїй останній загадці юдеям, вказавши їм на загадку: як Господь Давидів міг також бути сином Давидовим?

Перший розділ Євангелія від Івана стверджує, що на початку Слово було з Богом, і Слово є Богом, і Слово створило все. Це, звісно, узгоджується з іншими місцями, на які ми посилаємося. А якщо ми тоді розглянемо останні слова в Євангелії від Івана, то бачимо Петра, який, почувши, як Ісус описує, якою смертю він помре, запитує Ісуса, що буде з апостолом Іваном.

Петро, побачивши його, каже Ісусові: Господи, а що буде з цим чоловіком? Ісус каже йому: Якщо я хочу, щоб він залишився, поки я прийду, що тобі до того? Ти йди за мною. Тоді поширилося між братами це слово, що той учень не помре; але Ісус не сказав йому: Він не помре; лише: Якщо я хочу, щоб він залишився, поки я прийду, що тобі до того? Це той учень, який свідчить про ці речі і написав їх; і ми знаємо, що його свідчення істинне. Є ж і багато іншого, що зробив Ісус; коли б писати про кожне з них, то, думаю, і сам світ не вмістив би книг, що мали б бути написані. Амінь. Івана 21:21–25.

Петро хотів знати, як помре Іван, або навіть, чи Іван узагалі помре. Відповідь у цьому уривку повторюється двічі: спершу її висловив Ісус, а потім Іван повторив: «Якщо Я хочу, щоб він [Іван] залишився, аж поки Я прийду, що тобі до того?» Іван справді дожив до Другого Пришестя Ісуса.

Побачити чи почути ту «істину» можна лише якщо ви вірите в повторення історії, а також у те, що історія, якій належить повторитися, робить це наприкінці світу. Кінець світу — це там, де був Іван, коли писав книгу Об'явлення. Остання книга в євангелії Івана узгоджується з іншими лініями початку й кінця, бо вона поміщає Івана в історію подій, що ведуть до Другого Пришестя, де він, представляючи тих, хто проголошує остаточне застережне послання, надсилає це послання до церков.

У часи ранніх християн Христос прийшов вдруге. Його перший прихід був у Віфлеємі, коли Він прийшов як немовля. Його другий прихід був на острові Патмос, коли Він явив Себе у славі Іванові Богослову, який «упав до Його ніг, немов мертвий», коли побачив Його. Але Христос підкріпив його, щоб він зміг витримати це видіння, а потім дав йому послання, щоб написати церквам Азії, назви яких описують риси кожної церкви.

«Світло, яке Христос відкрив Своему слугі-пророку, — для нас. У Його одкровенні дано вістки трьох ангелів і опис ангела, який мав зійти з неба з великою силою, щоб осяяти землю своєю славою. У ньому містяться застереження проти беззаконня, яке існуватиме в останні дні, і проти знака звіра. Ми повинні не лише читати й розуміти цю вістку, але й чітко та недвозначно проголошувати її світові. Представляючи ці речі, відкриті Іванові, ми зможемо сколихнути людей». Manuscript Releases, том 19, 41.

Кінець Євангелія від Івана окреслює процес сповіщення, як у перших трьох віршах Об'явлення, поміщаючи Івана пророко в історію Другого Пришестя. Отже, використовуючи перше «друге пришестя» Ісуса (Патмос), щоб проілюструвати Його останнє «друге пришестя». Це ідеально узгоджується з іншими лініями, які ми розглядаємо, бо зображує Івана наприкінці світу, на Патмосі, де він отримує Об'явлення Ісуса Христа. А як щодо кінця Євангелія від Матвія?

Тоді одинадцять учнів пішли до Галілеї, на гору, куди Ісус звелів їм прийти. І, побачивши Його, поклонилися Йому; але дехто сумнівався. І, підійшовши, Ісус промовив до них, кажучи: Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Отже, ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа; навчаючи їх дотримуватися всього, що Я заповідав вам; і ось, Я з вами по всі дні аж до кінця віку. Амінь. Матвія 28:16–20.

В уривку вся влада дана Ісусові, і це, звісно, прояв Його творчої сили. А потім Він дає заповідь хрестити в ім'я Отця, Сина, а також Святого Духа, що ширяв над водами в першому розділі Буття, і семи духів, які перебувають перед престолом Божим. Цей уривок вказує, що християни мають визнавати трьох осіб небесного тріо як три окремі сутності. Кінець Євангелія від Матвія доповнює ці рядки, як і інші шість.

Христос зробив хрещення знаком вступу до Свого духовного царства. Він зробив це необхідною умовою, яку мають виконати усі, хто бажають, щоб їх визнавали такими, що перебувають під владою Отця, Сина і Святого Духа. Перш ніж людина знайде дім у церкві, перш ніж перейти поріг Божого духовного царства, вона має прийняти печать Божественного імені: «Господь — наша праведність». Єремії 23:6.

Хрещення — це найурочистіше зречення світу. Ті, хто приймає хрещення в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, на самому порозі свого християнського життя публічно заявляють, що зреклися служіння сатані й стали членами царської родини, дітьми Небесного Царя. Вони послухалися повеління: «Вийдіть з-поміж них і відокремтеся, ... і не торкайтеся нечистого». І для них здійснюється обітниця: «Я прийму вас і буду вам Отцем, і ви будете Моїми синами та дочками, говорить Господь Всемогутній». 2 Коринтян 6:17, 18.

Коли християни приймають урочистий обряд хрещення, Він записує обітницю, яку вони дають — бути вірними Йому. Ця обітниця є їхньою присягою вірності. Вони хрестяться в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Таким чином вони єднаються з трьома великими силами неба. Вони зобов'язуються відректися від світу й дотримуватися законів Царства Божого. Відтепер вони мають ходити в оновленні життя. Вони більше не повинні йти за

людськими переданнями. Вони більше не повинні користуватися нечесними методами. Вони мають коритися постановам Царства Небесного. Вони мають шукати Божої слави. Якщо вони залишаться вірними своїй обітниці, їм буде даровано благодать і силу, які зроблять їх здатними виконати всю праведність. «А тим, що Його прийняли, Він дав владу стати дітьми Божими, тим, що вірять в Його Ім'я». Євангелізація, 307.

Ісус у Своєму Слові ілюструє кінець початком, бо Він — Слово, і Він — Альфа і Омега.

Поєднання цих семи «ліній» створює дуже детальну картину процесу спілкування між Богом і людиною, з багатьма іншими ключовими та важливими істинами, викладеними й утвердженими іншими «лініями»-свідками. Сім «ліній» пророцтва, що представляють Альфу й Омегу. А як щодо книги Малахії?

Книга Малахії є нищівним осудом невірних священнослужителів у адвентизмі. Вона починається з ідентифікації двох класів поклонників у адвентизмі наприкінці світу.

Пророцтво. Слово Господнє до Ізраїля через Малахію. Я полюбив вас, — говорить Господь. Та ви кажете: У чому Ти полюбив нас? Хіба Ісав не був братом Якова? — говорить Господь. Та Я полюбив Якова. Малахії 1:1, 2.

Малахія далі повідомляє нам, що дві категорії поклонників наприкінці світу — це дві категорії священників.

І тепер, о, священники, ця заповідь для вас. Якщо ви не послухаете, і якщо не візьмете цього до серця, щоб віддати славу моему імені, говорить Господь Саваот, то я пошлю на вас прокляття і прокляну ваші благословення; так, я вже їх прокляв, бо ви не берете цього до серця. Малахії 2:1, 2.

Початок книги Малахії типологічно зображує лаодикійське та філадельфійське послання через два класи священників. Священникам наказано "слухати". Йоан представляє священників, які слухають, а священник представляє Божий завітний обраний народ. Вони вже прокляті й будуть прокляті знову, якщо вони не "слухають" і "не" або "не захочуть" "покласти це на серце".

І ви також, як живе каміння, будуетесь в духовний дім, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. Тому й сказано в Писанні: Ось, кладу на Сіоні наріжний камінь, вибраний, коштовний; і хто вірує в Нього, не посоромиться. Отже для вас, що віруєте, Він дорогий; а для непокірних — камінь, що його відкинули будівничі, той став головою наріжного кута, і каменем спотикання, і скелею спокуси, для тих, що, не слухаючись, спотикаються об слово; на це й були призначені. А ви — вибране покоління, царське священство, святий народ, народ, набутий Богом, щоб звіщати чесноти Того, хто покликав вас із темряви в Своє дивне світло; ви, що колись не були народом, а тепер — народ Божий; не помилувані колись, а тепер — помилувані. 1 Петра 2:5-10.

Священники — Божий обраний народ, який випробовується «наріжним каменем» у підвалині храму. Наріжний камінь — це той, з яким вирівнюють усі інші камені підвалини, а також

камінь, що несе вагу всього храму. Наріжним каменем Міллера були «сім разів» з книги Левіт, двадцять шостий розділ. Наріжний камінь, або камінь, який відкинули будівничі, — це правдива історія зведення храму, яку дуже конкретно описано в писаннях Духа Пророцтва. Один момент щодо першого каменя, який відкинули, полягає в тому, що після цього його відклали набік, і відтоді будівничі храму регулярно спотикалися об наріжний камінь, відкладений у межах їхньої робочої ділянки. Він був каменем спотикання.

У книзі Малахії Бог повідомляє нечестивих священиків, також відомих як нерозумні лаодикійські діви, що він збирається їх «проклясти» й уже «прокляв». Він проклинає їх, бо вони не бажають «чути» і «покласти» послання Іллі собі на серце. Послання Іллі обертає серця батьків до дітей, а серця дітей — до батьків. Обернення їхніх сердець означає слухання послання Іллі про батьків і дітей, що є принципом першого й останнього. Почути послання про першого й останнього недостатньо; його потрібно покласти собі на серце. Прийняти послання Іллі — означає покласти його собі на серце. Якщо священик не захоче почути цей принцип, він буде проклятий.

Вони накликали на себе прокляття, коли 1863 року розпочали процес відкидання найпершої основоположної істини, яку відкрив Міллер, і відтоді лише продовжують це відкидання до сьогодні. Але хоча поступове прокляття почалося 1863 року (бо вони вже прокляті), прокляття, що стосується майбутнього, відбудеться, коли їх буде вивергнуто з уст Господа під час недільного закону. Початок книги Малахії ілюструє кінець, бо кінець представляє останнє попередження, дане мудрим і нерозумним священикам. Мудрі й нерозумні в книзі Малахії представлені як Ісав і Яків. Старший брат, що представляє завіт через право первородства, протиставлений молодшому братові. Старший — перший, а молодший — останній.

У Малахії і Ісав, і Яків — лаодикійські адвентисти, але останній зрештою почув «голос» Господа, покаявся, і його ім'я було змінено на Ізраїль. Старший, первісток, не почув. Яків почув голос Господа тієї ночі, коли бачив сон і спостерігав ангелів, що піднімалися та спускалися по драбині, яка символізувала Христа. Яків представляє лаодикійських адвентистів на кінці світу, які наворачуються з лаодикійців у філадельфійців, коли переживають перші три вірші першого розділу Об'явлення, як це проілюстровано в досвіді Івана та в Яковому сні про драбину з ангелами, що піднімалися та спускалися. Той досвід знаменує початок перетворення Якова на Ізраїля, філадельфійця. Завершення історії навернення Якова — коли він бореться з Христом у Пенуїлі. Отже, історія первородства Якова починається в перших трьох віршах першого розділу книги Об'явлення, коли відбувається розпечатування остаточного перестережного послання, і закінчується в час семи останніх кар, у час скорботи.

Усі чотири групи початків і закінчень, «рядок за рядком», свідчать про звістку Одкровення Ісуса Христа. Питання в тому, чи почують нерозумні священики, чи ні.

Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва та дотримуються того, що в ньому написано, бо час близький. Об'явлення 1:3.

Мудрі священники, які чують те, що Дух говорить церквам, чують послання Іллі. Міллер був Іллею, і деякі почули, але інші відмовилися.

Тисячі були приведені прийняти істину, яку проповідував Вільям Міллер, і слуги Божі були підняті в душі й силі Іллі, щоб проголосити звістку. Подібно до Івана, предтечі Ісуса, ті, хто проповідував цю урочисту звістку, відчували себе змушеними прикласти сокиру до кореня дерева й закликати людей приносити плоди, гідні покаєння. Їхнє свідчення було покликане пробудити та сильно вплинути на церкви і виявити їхній справжній характер. І коли лунав урочистий заклик утекти від майбутнього гніву, багато хто, що належали до церков, прийняли цілющу звістку; вони побачили своє відступництво і, з гіркими сльозами покаєння та глибокою мукою душі, смирилися перед Богом. І коли Дух Божий спочив на них, вони допомагали проголошувати заклик: «Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо настала година суду Його». Ранні твори, 233.

Прообразом Міллера були і Ілля, і Іван Хреститель, бо Іван Хреститель приготував шлях для першого пришестя Христа, а Міллер приготував шлях для приходу Христа до Святого Святих небесної святині 22 жовтня 1844 року. Малахія прямо вказує на працю Івана та Міллера.

Ось, Я пошлю Свого посланця, і він приготує дорогу переді Мною; і Господь, Якого ви шукаєте, раптово прийде до Свого храму, і Посланець заповіту, в Якому ви тішитесь; ось, Він прийде, говорить Господь Саваот. Та хто витримає день Його приходу? і хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він — як вогонь плавильника і як луг пральників; і сяде Він, як плавильник і очищувач срібла; і очистить синів Левієвих, і переплавить їх, як золото та срібло, щоб вони приносили Господу приношення в праведності. Тоді приношення Юди та Єрусалима буде приємне Господу, як за давніх днів і як у минулі роки. І Я наблизь до вас для суду; і буду швидким свідком проти чарівників, і проти перелюбників, і проти кривоприсяжників, і проти тих, хто утискає наймита в його платні, а також вдову та сироту, і позбавляє чужинця його права, і Мене не боїться, говорить Господь Саваот. Бо Я — Господь, Я не змінююся; тому ви, сини Якова, не вигублені. Малахії 3:1-6.

Як «сторож» своєї історії, праця Міллера являла собою підняття підвалин храму. Його праця на початку має ілюструвати працю, що представляє завершення храму. Та остаточна праця вимагає іншого сторожа, щоб дати сурмі певний звук. Міллер і звістка першого ангела сповістили про початок суду, а сторож, якого Міллер типологічно уособлює наприкінці адвентизму, проголосить завершення суду.

У Малахії Господь обіцяє навести суд "проти чаклунів, і проти перелюбників, і проти тих, хто неправдиво присягає, і проти тих, що утискають найманого працівника в його заробітній платі, вдову й сироту, і позбавляють прибульця його права, і не бояться Мене". Тут названі ті, хто "не боїться" "Господа Саваота". Вільям Міллер — вісник першого ангела, який кликає людей "боятися Бога". Відкидання підвалин — це відкидання страху Божого.

Бо ось, настає день, що палатиме, як піч; і всі горді, так, і всі, хто чинить беззаконня, будуть, мов стерня; і день, що настає, спалить їх, говорить Господь Саваот, так що не

лишить їм ані кореня, ані гілки. А для вас, що боїтеся мого імені, зійде Сонце правди із зціленням на його крилах; і ви вийдете та зростете, мов телята з хліва. І ви потопчете нечестивих, бо вони будуть попелом під підшвами ваших ніг у день, коли я це вчиню, говорить Господь Саваот. Пам'ятайте закон Мойсея, мого раба, який я заповідав йому на Хориві для всього Ізраїля, з уставами та присудами. Ось, я пошлю вам пророка Іллу перед приходом великого й страшного дня Господнього; і він зверне серце батьків до дітей, а серце дітей — до їхніх батьків, щоб я не прийшов і не вразив землю прокляттям. Малахії 4:1-6.

- Початок Біблії (Буття) і кінець Біблії (Об'явлення).
- Початок Старого Заповіту (Буття) і кінець Старого Заповіту (Малахії).
- Початок Нового Завіту (Матвій) і кінець Нового Завіту (знову Об'явлення).
- Початок свідчення Івана (Євангеліє від Івана) і кінець свідчення Івана (знову Одкровення).
- Початок Малахії і кінець Малахії.
- Початок Євангелія від Матвія і кінець Євангелія від Матвія.
- Початок Євангелія від Івана і кінець Євангелія від Івана.
- Початок чотирьох Євангелій і кінець чотирьох Євангелій.

Коли ми прибираємо пророчі початки або завершення, на які посилаються більше ніж раз, маємо вісім пророчих ліній, які слід звести до купи й накласти на перші три вірші книги Об'явлення. А як щодо кінця книги Буття?

П'ятдесятій розділ книги Буття закінчується смертю Йосипа.

І помер Йосип у віці ста десяти років; і забальзамували його, і поклали його в труну в Єгипті. Буття 50:26.

Сорок восьмий розділ вказує на смерть Якова. Те, що смерть Якова подається першою в сорок восьмому розділі, а смерть Йосипа — в заключних віршах п'ятдесятого розділу, ставить підпис Альфи й Омеги на останніх трьох розділах Буття як завершення книги Буття.

Ці дві смерті використовуються як символи початку і завершення полону Ізраїлю в Єгипті. Спочатку тіло Якова повертають, щоб поховати його разом із його батьками, а коли Мойсей виходить з Єгипту, він забирає тіло Йосипа, щоб поховати його в місці поховання його батьків.

І Мойсей узяв із собою кості Йосипа, бо він узяв із синів Ізраїлевих сувору присягу, кажучи: Бог неодмінно навідає вас, і ви винесете мої кості звідси з собою. Вихід 13:19.

Завершення книги Буття становлять останні три розділи. У сорок восьмому розділі Яків (Ізраїль) проголошує благословення над своїми дванадцятьма синами, які прямо названі пророцтвами про те, що станеться з тими дванадцятьма племенами в «останні дні» слідчого суду.

І Яків покликав своїх синів і сказав: Зберіться, щоб я сповістив вам те, що спіткає вас в останні дні. Зберіться та слухайте, сини Якова; прислухайтесь до Ізраїля, вашого батька. Буття 49:1, 2.

У «останні дні» слідчого суду Господь обіцяє зібрати своїх дванадцятьох синів, які представлені як сто сорок чотири тисячі в книзі Об'явлення. Це ті, кого Іван представляє в книзі Об'явлення. Їх збирає заклик від Якова — заклик з початку їхньої історії, який їм сказано «слухати» і «прислухатися». В останні дні ті, кого символізують сини Якова, «слухають» звістку і «прислухуються» — або, як каже Іван, «додержуються» — того, що в ній написано. Це заклик від батька до дітей, це послання Іллі. Тих, кого кличуть, називають «синами Якова», і вони також мають «прислухатися до Ізраїля», свого батька.

Ісав і Яків у книзі Малахії уособлюють мудрих і нерозумних дів. Заклик походить від їхнього батька Якова і їхнього батька Ізраїля, вказуючи, що коли пролунає останній заклик, усі є лаодикійськими адвентистами, і вибір покладено в їхні власні руки — бути сином Якова-обманщика чи Ізраїля-переможця. Те, що дає їм змогу зробити вибір, — це творча сила, закладена в посланні. Якщо послання прочитане, почуте й додержане, тоді через ту саму творчу силу, що привела все до існування, вони стануть синами Ізраїля. Відмовитися слухати — означає зберегти досвід Якова-обманщика.

Заклик до зібрання, виголошений Яковом, який також є закликом до зібрання звістки, розпечатаної в Об'явленні, — важливий символ для розуміння. Вислів «сім разів» у двадцять шостому розділі Левіта навчає, що не буває зібрання, якщо спершу не було розсіяння. Сто сорок чотири тисячі — це ті, які були розсіяні перед тим закликом. Цю істину неодноразово засвідчено в Біблії.

Почуйте слово Господнє, народи, і звістуйте його на далеких островах, і скажіть: Той, Хто розсіяв Ізраїля, збере його й берегтиме, як пастир свою отару. Єремія 31:10.

Завіт, який оновлюється зі ста сорока чотирма тисячами, містить обітницю, що Бог напише свій закон на наших серцях. Але ті, для яких Господь звершує цей акт творення, раніше були розсіяні.

І знову було до мене слово Господнє, говорячи: Сину людський, твої брати, саме твої брати, мужі твого роду, і весь дім Ізраїлів, усі вони, — це ті, кому мешканці Єрусалима сказали: «Відійдіть далеко від Господа; нам дана ця земля у володіння». Тому скажи: Так говорить Господь Бог: хоч Я відкинув їх далеко поміж поганями і розсіяв їх по країнах, та Я буду для них малим святилищем у тих країнах, куди вони прийдуть. Тому скажи: Так говорить Господь Бог: Я зберу вас з-поміж народів і позбираю вас із країн, де ви були розсіяні, і дам вам землю Ізраїлеву. І вони прийдуть туди, і усунуть звідти всі її гидоти та всі її мерзоти. І дам їм одне серце, і нового духа вкладу в вас; і вийму кам'яне серце з їхньої плоті та дам їм серце плотяне. Єзекіїля 11:14-19.

Про зібрання ста сорока чотирьох тисяч у зв'язку з «розсіянням» ще належить сказати більше, але спершу нам потрібно узагальнити розгляд підпису Альфи й Омеги в цих дев'яти посланнях, які ми розглядаємо.

У трьох останніх розділах Буття представлені два класи. Клас бунтівників і клас мудрих. Обидва класи чують голос, що каже: «Ось шлях; ходіть ним», але один клас відмовився прислухатися до сурми й ходити стародавніми стежками. Клас бунтівників у Бутті 48–50 представлений тринадцятим коліном.

На початку стародавнього Ізраїлю було тринадцять племен, а на початку сучасного Ізраїлю було тринадцять учнів. Той один учень, який відрізняється від інших дванадцяти учнів (як і Єфрем був виділений серед інших племен), обидва є символами бунту. Сестра Вайт прямо називає Юду нерозумною дівочою.

"Були й завжди будуть кукіль серед пшениці, нерозумні діви з мудрими, ті, хто не мають елею в посудинах для своїх світильників. У церкві, яку Христос заснував на землі, був жадібний Юда, і в церкві на кожному етапі її історії будуть Юди." Знаки часу, 23 жовтня 1879 року.

Юда Іскаріот був з нерозумних дів; він був куколем, і якщо він з нерозумних дів, то й лаодикієць.

«Стан Церкви, представлений нерозумними дівами, також називається лаодикійським станом». Review and Herald, 19 серпня 1890 р.

Обидва сини Йосипа отримали благословення від Якова в сорок восьмому розділі книги Буття, і відтоді їх називають «півколінами». Півколіна чи ні, вони все одно були колінами. Юда Іскаріот був замінений Матієм, щоб заповнити дванадцяте місце, яке раніше займав Юда Іскаріот. Юда був учнем, і в цьому сенсі — наприкінці стародавнього Ізраїлю було тринадцять учнів, так само як на початку було тринадцять колін.

Син Йосипа Єфрем (тринадцяте плем'я) став символом бунту, коли десять північних племен стали на бік Єровоама і розділили царство на десять північних і два південні племена. Чому я називаю символом бунту Єфрема, сина Йосипа, а не його брата Манасію? Бунт, пов'язаний з Єфремом, починається в сорок восьмому розділі, перш ніж Яків благословить своїх дванадцятьох синів. У сорок восьмому розділі Яків спершу благословляє двох синів Йосипа. Оскільки Манасія був первістком, Йосип очікує, що перше благословення його синів має припасти Манасії, і Йосип бунтує проти того, що Яків обирає Єфрема.

Початок Єфрема як представника Божих обраних позначений свідченням бунту, а кінець Єфрема — це розсіяння «сім разів» з Левіта 26, від 723 р. до н. е. і аж до 1798 р. У 723 р. до н. е. північні десять племен — царство Єфрема (також відоме як Ізраїль) — зазнало смертельної рани як царство біблійного пророцтва. Та смертельна рана започаткувала пророцтво часу, що завершилося тим, що папська влада та її царство в 1798 р. отримали смертельну рану. Смертельна рана папської влади в 1798 р. є прообразом остаточного падіння Вавилону, коли «цар півночі» «прийде до свого кінця, і не буде кому допомогти» (Дан. 11:45). Бунт і падіння Вавилону в останні дні були попередньо зображені бунтом і падінням папської влади в 1798 р., що, своєю чергою, були попередньо зображені бунтом і падінням царства Єфрема (Ізраїлю) в 723 р. до н. е., які, у свою чергу, були попередньо

зображені бунтом Йосипа проти батькового пророчого натхнення, як це показано наприкінці книги Буття.

Бунт, символом якого є Єфрем, почався з бунту його батька, Йосипа, проти свого батька, Якова. Зрештою це призводить до бунту десяти північних племен, що веде до «розсіяння, представленого» як «сім часів» у двадцять шостому розділі книги Левіт. Період часу, коли північне царство було розсіяне, поділяється на два періоди. Один закінчується 538 року, наступний — 1798 року, і обидва вказують на вістку, що розпечатується безпосередньо перед закриттям часу благодаті в книзі Об'явлення. Та вістка визначає остаточне падіння Вавилону. На кожній віхи пророчої історії Єфрема позначено бунт. Так само і бунт тринадцятого учня, Юди Іскаріота. Це двоє зі свідків, що вказують на число тринадцять як на символ бунту. Але жодну з цих священних істин не можна розпізнати, якщо людина не стоїть на підвалинах адвентизму, які були збудовані на першій істині, яку відкрив Міллер, а також на першій істині, відкинутій адвентизмом.

Закінчення Книги Буття узгоджується з усіма іншими пунктами, які ми розглядали.

Підсумовуючи:

На початку небесна Трійця — Отець, Син і Святий Дух — була свідком творіння неба і землі, звершеного Сином, який також є Словом. Слово стало каналом спілкування від Отця до людства, і Слово є єдиним шляхом, яким людство може спілкуватися з Отцем. Послання Отця було передане Сином ангелові Гавриїлу, який замінив Люцифера (світоносця) після бунту Люцифера на небі. Гавриїл приймає світло, або послання, і передає його пророкові, який є святою створеною істотою, якій доручено передавати послання від Отця падшому створеному сімейству. Послання, дане пророкові, записується, а потім передається людству. На кожному етапі процесу спілкування послання є святим, і з цієї причини пророки, які є падшими людьми, мають бути святими. У той момент, коли святе послання переходить до рук падшого людства, людство може поводитися зі святим посланням неосвяченими руками. Отже, світло святого послання породжує і світло, і темряву. Коли послання отримують ті, що належать до родини падшого людства, воно містить ту саму творчу силу, яка створила все, і це сила, що виправдовує цю істоту. Початок процесу спілкування ілюструє кінець процесу спілкування. Отже, якщо послання почуте, прочитане і збережене, воно відтворює падше людство за образом Сина.

Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва та дотримуються того, що в ньому написано, бо час близький. Об'явлення 1:3.

Іван зображує занепале людство в «останні дні» слідчого суду, яке чує голос позаду себе й обертається, щоб прийняти звістку, що веде в минуле. Ті, хто приймає і робить цю звістку не частиною свого життя, а самим своїм життям, там і тоді виправдовуються. Бути виправданим — означає бути освяченим. Коли ті, хто читає й чує звістку, надіслану Отцем, приймають її й освячуються, це відбувається через творчу силу, що міститься в самій звістці. Творча сила звершує працю виправдання людей, коли люди вірять, як Авраам. Звістка навчає їх обернутися й слухати голос позаду, який веде на стародавні стежки, що є

основоположними істинами. Звістка провадить їх до всієї істини, і, коли вони йдуть стародавніми стежками, вони йдуть шляхом виправданих.

Але шлях праведних — як ясне світло, що сяє все більше аж до досконалого дня. Дорога нечестивих — як темрява: вони не знають, об що спотикаються. Сину мій, уважай на мої слова; нахили своє вухо до моїх висловів. Нехай вони не відходять від твоїх очей; тримай їх посеред твого серця. Бо вони — життя тим, хто їх знаходить, і здоров'я для всього їхнього тіла. Стережи своє серце з усією пильністю, бо з нього виходять джерела життя. Відкинь від себе лукавий рот, а перекручені уста віддаляй від себе подалі. Нехай твої очі дивляться прямо, і нехай твої повіки дивляться прямо перед тобою. Зважай на стежку своїх ніг, і нехай усі твої дороги будуть утвержені. Не відхиляйся ні праворуч, ні ліворуч; відверни свою ногу від зла. Приповісті 4:18-27.

Ті, виправдані переданим посланням, йдуть шляхом дедалі більшого світла, але те саме світло робить шлях безбожних відповідно темнішим. Світло відділяється від темряви. Творча сила, що звеліла, аби на початку було світло, справляє наприкінці такий самий вплив на людство, як світло на початку. Ті, хто відмовляються слухати голос позаду і тому обирають іти затемненим шляхом, «спотикаються» об Його Слово, бо спотикаються об камінь підвалини, старий випробуваний камінь. Цей голос — Альфа й Омега, і коли виправдані чують ті слова й схиляють до них свої серця, вони бережуть ті слова в середині своїх сердець, бо Альфа й Омега звертає їхні серця до батьків (минулого), а серця батьків указують на кінець.

Шлях праведного — правота; Ти, Найсправедливіший, зважуєш стежку праведного. Так, на шляху Твоїх судів, о Господи, ми чекали Тебе; бажання нашої душі — до Імені Твого і до пам'яті про Тебе. Душею своєю я жадав Тебе вночі; так, духом, що в мені, шукатиму Тебе зранку, бо коли Твої суди на землі, мешканці світу навчаються праведності. Ісаїя 26:7-9.

Бог зважує, або судить, тих, хто йде шляхом праведних, і робить це в «останні дні», коли Його суди перебувають на землі. Праведні — це ті, хто дочекалися Господа, витримавши час зволікання в притчі про десять дів. Прагнення тих, хто йде шляхом зростаючого пізнання, — дедалі глибше розуміння Божого імені, Його характеру. Ті, хто дочекалися свого Господа, — це ті, хто проголошують остаточну попереджувальну звістку, адже саме вони проголошують опівнічний крик, який, звісно, є першою внутрішньою звісткою вісімнадцятого розділу Об'явлення, після якої йде друга, зовнішня звістка.

І після цього я побачив іншого ангела, що сходив із неба, маючи велику владу; і земля була осяяна його славою. І він вигукнув голосом сильним, кажучи: Пав, пав Вавилон великий, і став оселею демонів, і сховищем усякого нечистого духа, і кліткою для всякого нечистого й ненависного птаства. Бо всі народи напилися вина гніву її розпусти, і царі землі блудодіяли з нею, а купці землі розбагатіли від сили її розкоші. І почув я інший голос із неба, що казав: Вийдіть із неї, народе мій, щоб ви не стали співучасниками її гріхів і щоб не прийняли її кар. Об'явлення 18:1-4.

Коли ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов 11 вересня 2001 року, Церква адвентистів сьомого дня відкинула останній заклик повернутися на стародавні стежки. Тоді вона перестала бути рогом істинного протестантизму у Сполучених Штатах. У той момент розпочався період випробування для тих, хто обрав прийняти вістку того потужного голосу й з'їсти її, як це було прообразно показано на прикладі Івана, коли ангел десятого розділу Об'явлення зійшов на початку адвентизму 11 серпня 1840 року. Духовна нація, яка взяла на себе мантию істинного протестантизму, коли було відкинуто вістку першого ангела, згодом пішла слідами відступницького протестантизму на початку адвентизму.

Тоді справжній протестантський риг було дано тим, хто прийняв вістку в книжечці, що була в руці ангела в десятому розділі Об'явлення. Випробувальний процес на початку адвентизму з 1840 по 1844 роки представляє випробувальний процес наприкінці адвентизму від 11 вересня 2001 року до недільного закону в Сполучених Штатах. У першому історичному періоді 1840–1844 років, а також у випробувальному процесі, що почався 11 вересня 2001 року, позначено диспенсаційний перехід від колишньої спільноти віруючих, яка носила мантию протестантизму, до нової спільноти віруючих, що бере на себе мантию істинного протестантизму.

Для нашого розгляду шляху виправданих важливіше те, що в тій історії є розчарування, яке позначає початок часу зволікання. Вірні очікують свого Господа в той час, який завершується розпечатанням вістки Опівнічного крику. Той випробувальний процес на початку адвентизму завершився, коли вістка Опівнічного крику закінчилася 22 жовтня 1844 року. Випробувальний процес наприкінці завершується для тих, кого представляє Іван, під час недільного закону у Сполучених Штатах. Вістка Опівнічного крику наприкінці завершиться так само, як і на початку, і на початку адвентизму вістка Опівнічного крику була розпечатана заздалегідь, до завершення випробувального процесу. Вістка Опівнічного крику, що була на початку, тепер розпечатується наприкінці.

Виправдані мудрі діви вступають у завіт із Богом, коли нечестиві нерозумні діви вступають у завіт зі смертю.

Кому Він сказав: Ось спочинок, яким ви дасте відпочити стомленим; і ось освіження; але вони не захотіли слухати. Та слово Господнє було для них: припис на припис, рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, там трохи; щоб вони йшли та падали навznak, і розбивалися, і попадалися в пастку, і були схоплені. Тому слухайте слово Господнє, насмішники, що панують над цим народом, який у Єрусалимі. Бо ви сказали: Ми уклали заповіт зі смертю, і з пеклом маємо угоду; коли пройде спустошливий бич, він не дійде до нас, бо ми зробили брехню своїм притулком і під неправдою сховалися. Тому так говорить Господь Бог: Ось, Я кладу в Сіоні за підвалину камінь, камінь випробуваний, дорогоцінний наріжний камінь, надійну підвалину; хто вірує, не поспішить. Ісаїя 28:12-16.

Виправдані несуть святе послання опівнічного кличу до церкви, а відтак проголошують послання другого голосу, закликаючи людство вийти з Вавилону.

Отже, у завершальній праці для застереження світу до церков лунають два окремі заклики. Звістка другого ангела така: «Упав, упав Вавилон, місто велике, бо він напоїв усі народи вином гніву своєї розпусти». А в гучному кличі звістки третього ангела чути голос із неба, який говорить: «Вийдіть із неї, народе мій, щоб ви не стали співучасниками її гріхів і щоб не прийняли на себе її кар. Бо її гріхи досягли неба, і Бог згадав її беззаконня». Review and Herald, 6 грудня 1892 р.

Ті, хто виходять із Вавилону і приєднуються до тих, хто йде шляхом праведних, приймаються до отари через води хрещення, яке представлено іменем небесного тріо. виправдані, чи то ті, хто нині чує вістку, передану Іванові на Патмосі, чи ті, кого згодом кличуть вийти з Вавилону, — усі виправдовуються через прийняття Святого Духа. Це поєднання божественності Святого Духа і людської природи було звершене, як показано на прикладі, коли Христос прийняв на Себе людську природу. Сто сорок чотири тисячі були представлені двома свідками: дванадцятьма синами Якова і дванадцятьма учнями. Нечестиві представлені тринадцятим коліном і тринадцятим учнем. Обидва «тринадцяті» в обох ілюстраціях були покликані бути священиками Богів, а ті, хто відкидає це покликання, представлені Ісавом, тоді як його молодший брат Яків представляє тих, хто приймає покликання. Ісав і Яків обидва представляють лаодикійських адвентистів сьомого дня наприкінці світу. Один клас приймає святу вістку, передану через писання пророка, і стає Ізраїлем, тоді як Ісав зберігає своє ім'я.

Звісно, у цих дев'яти рядках Альфи й Омеги міститься набагато більше, адже це було лише коротким підсумком початків і завершень у Божому Слові.

Дев'ять ліній історії, що представляють пророчі історії від творіння до Другого Пришествя. Усі дев'ять цих пророчих ліній початків і завершень безпосередньо пов'язані з першими трьома віршами третього розділу книги Об'явлення. Ці три вірші вказують, що Об'явлення Ісуса Христа, яке розкривається саме перед закриттям часу благодаті, є виявом Божої творчої сили. Яка інша сила могла б побудувати настільки складне, взаємопов'язане свідчення через різних свідків, які давали своє свідчення від часів Мойсея до часів Івана Богослова?

Зніми взуття, бо це свята земля.